

[Peter Jørgensen.]

Jeg vil her gerne pege på den henvendelse, som provinspostbudene og landpostbudenes centralforening rettede til lønningsudvalget om visse af deres forhold. De peger her bl. a. på, at de postbude og landpostbude, som antages på prøve, i henhold til det forslag, der ligger her, vil få deres løn sænket med 1.000 kr. Det gælder selvfølgelig ikke dem, der i dag sidder i stillingerne, fordi der er den generelle bestemmelse om, at de naturligvis ikke kan gå ned i løn ved indplaceringen, men for fremtidige tjenestemænd på dette område betyder det for provinsens område, at de går ned med lige knap og nap 1.000 kr. om året. Når man ser det i relation til de lønforhøjelser, som gives højere oppe på skalaen, så er jeg enig med de mennesker i, at det faktisk er urimeligt, også når man ser det i relation til den lønforhøjelse, som blev givet under overenskomstforhandlingerne, der for de lavestlønnedes vedkommende andrager ca. 1.500 kr. årligt.

Derudover vil jeg gerne pege på den deklassering, som stedtillægsordningen betyder for provinsens tjenestemænd. Det er en deklassering, som vil vokse i takt med den foreslåede dyrtidsregulering, fordi man ikke har hævet beløbene for stedtillæggene for sats b til e. Tjenestemandskommissionen vedtog på et af de sidste møder, den holdt, at også stedtillæggene for sats b til e skulle dyrtidsreguleres. Imidlertid viser det sig, at den form for dyrtidsregulering, tjenestemandskommissionen har givet disse stedtillæg, har været ret uheldig, idet man forinden dyrtidsregulering har foretaget omregning af de gældende stedtillæg, således at den sats, der tidligere var gældende for f. eks. sats b, 924 kr. årlig, blev omregnet til 710 kr., c fra 708 kr. til 545 kr., d fra 540 kr. til 415 kr. og e fra 240 kr. til 185 kr. Derefter dyrtidsreguleres de omregnede beløb med 30 pct., og det bliver for disse tjenestemænd nøjagtig det samme beløb, som de tidligere har oppebåret i stedtillæg. Når man tager i betragtning, at disse stedtillæg fremover skal procentreguleres med 3 pct., så vil man komme til det resultat, at for hovedstadstillæggets vedkommende vil regulering blive 95 kr. 22 øre og for sats e på 5 kr. 55 øre regnet ud fra de nuværende grundbeløb. Mig forekommer

det, at det er en skævhed i det forslag, som vi behandler her.

Det indebærer også én ting, som jeg synes er uheldig i relation til den egnsudviklingslovgivning og meget andet, som vi gennemfører, nemlig at man bogstavelig talt på den måde trækker arbejdskraften imod hovedstadsområdet; man forringer stadig væk forholdet økonomisk for provinsen. Det gælder i øvrigt også den udvikling, der er i gang. I stedet for, at man skulle skabe en nogenlunde udligning, sker der det i dag, at forskellen på lønningerne i hovedstaden og provinsen stadig væk bliver større og større. Når dertil kan føjes, at skatterne for hovedstadsområdet ligger ganske betydeligt under, hvad der gælder for de fleste kommuner i provinsen, så forekommer det mig, at det er en deklassering, der her er tale om.

Jeg er klar over, at der vel ikke er noget at gøre ved det, fordi det ligger jo sådan — det kender ethvert folketingsmedlem og andre — at når ministeren har truffet en aftale med tjenestemændene og de har tiltrådt den, så kan folketetinget kun optræde som ekspeditionskontor, og folketetinget og folketingets lønningsudvalg er bogstavelig talt ikke i stand til at ændre et komma i det, der er aftalt. Det erkender jeg klart og tydeligt, men jeg har alligevel ikke villet undlade at gøre opmærksom på de meget uheldige forhold, der her er tale om. Jeg vil håbe, at den undersøgelse af prisforhold og meget andet, som skal finde sted i løbet af et års tid, vil rette op på den skæve fordeling, som stedtillæggene er et udtryk for.

Endelig vil jeg gerne yde min anerkendelse af, at det langt om længe er lykkedes at komme væk fra den såkaldte akademiske lønramme. Jeg var en af dem, der protesterede meget stærkt imod den i 1958, og jeg er af den opfattelse, at det kan ikke være afgørende for hans lønmæssige placering, om en mand har en akademisk uddannelse. Det afgørende må være: hvilket arbejde udfører manden? Og det må være en arbejdsvurdering, der lægges til grund herfor. Det må være det helt afgørende, og derefter må mandens løn fastsættes.

Ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen (*Hastrup*): Jeg vil gerne begynde med at sige tak til udvalget. Der